

Отъ училище не се върнахъ направо у дома. Продължихъ пжтя, като направихъ голѣма обиколка, за да стигна по-късно. Най-после престѣпихъ прага съ наведени очи и не казахъ нищо. Изъ пжтя решихъ: Ще задържа паритѣ за себе си!

Вечерната мрачина се спускаше, а баща ми не бѣ още въ кжщи. Мама, както винаги, ме прати съ стомната за вода. Азъ грабнахъ стомната и побѣгнахъ отъ кжщи — и сякашъ отъ плещитѣ ми се свали нѣкаква тежестъ. Въ джоба си носѣхъ едно комаче хлѣбъ отъ следобѣдната закуска. Азъ не го изядохъ, защото моето решение бѣ непоколебимо: да не ямъ днеска само хлѣбъ.

Не тръгнахъ по правия пжтъ подъ града, кждето обикновено ходѣхъ, защото водата тамъ бѣ най-хубава, а се отправихъ подъ клонетѣ на акациитѣ къмъ кебапчийницата на Ташка Цинцарина. И отново поглѣщахъ азъ съ очи кебапчетата и наденичкитѣ. Тѣ бѣха натрупани въ единъп рѣстенъ гивечъ, мазни, топли и крѣхки. Нѣкои още се печеха на скарата и разнасяха наоколо си приятна миризма, която дразнѣше праздния ми стомахъ.

Моята вътрешна борба стигна своя връхъ. Още си мислѣхъ за моя малъкъ братъ, който учеше у дома. Да занесе ли и на него? . . . И прогонихъ тая мисль отъ себе си. Та нали днесъ следъ обѣдъ той ме обиди и едва можахъ да сдържа гнѣва си да го не набия? Не, той нѣма да получи нищо!

Слугини и войници влизаха въ кебапчийницата и следъ малко пакъ излизаха. Куптъ отъ кебапчета постоянно намаляваше. Височината скоро изчезна и азъ виждахъ вече само гивеча. Дали бѣ останало още нѣщо въ него, не знаехъ, защото бѣ сложенъ нависоко.

Азъ извадихъ моята двулевка отъ астара на палтото и — най-сетне влѣзохъ. Сжщия мигъ изскочихъ навънъ. Нѣколко горещи кебапчета, загнати въ жѣлта халваджийска книга, се потайваха въ джоба ми. Огледахъ се наоколо, дали не бѣ ме видѣлъ нѣкой. После бързо се спустнахъ подъ града за вода. Въ единъ тъменъ жгълъ, близо до чешмата, извадихъ комачето хлѣбъ и като малъкъ хищникъ захихъ жжи въ кебапчето и го задѣвкахъ лакомо. Колко вкусно и сладко бѣ то! Никога не бѣхъ изяждалъ цѣло кебапче, никога не съмъ мислилъ за две, а сега — цѣла купчина.

Когато глътнахъ последния залъкъ, измихъ си прѣститѣ на чешмата, изплакнахъ си и устата, за да не миришатъ на печено месо. Сжщо като престѣпникъ изтрихъ следитѣ на моята постѣпка. Напълнихъ следъ това стомната съ вода и се отправихъ къмъ кжщи.